

FARIS VÄRLDAR

Faris hade precis tänt en cigarett och promenerade nu längs med gågatan i den stad där han var född och uppvuxen. Faris tycker mycket om staden, men har svårt att avgöra om det är på grund av nostalgi eller estetik. Egentligen var staden i första hand en ganska grå och trist industristad, men såhär på västkanten så blomrade den liksom ut och fick ett helt annat lyster. De gamla elledningarna och kraftstationerna, som såg nära på uråldriga ut, sammanföll i någon slags vacker disharmoni med naturen. Faris tyckte om att promenera längs kusten mot havet och det var inte helt sällan som han unnade sig några öl medan han satt på en bänk där och läste eller lyssnade på musik. Nu skulle han varken till bänken eller till systembolaget utan raka vägen hem. Vid torget tar han bussen som på ynka fyra minuter för honom till hållplatsen vid skolan, området där han bor i en liten etta tillsammans med sin katt Persson. Trots att resan är kort hinner Faris slumra och han vaknar med ett ryck när bussen kör över ett fartgupp vid skolan, där han kliver av.

Han hade jobbat hela veckan. Nu var det fredag och han hade inga planer för helgen, men var en aning utmattad efter ett hårt jobbpass i fabriken. Nu ska han hem och kasta sig i sängen en stund innan han funderar på vad han vill göra näst. Väl vid porten till trappuppgången, så passar inte Faris nyckel i låset. Han provar vända den åt det håll som han egentligen vet är fel och tillbaks igen, men ingetdera låser upp dörren.

- Det var då satan!

Solen skiner starkt och Faris får skugga dörrens glasruta med armen för att kunna se in genom den. En lapp sitter på anslagstavlan, stämplad med en företagslogotyp som han inte riktigt känner igen. Han har svårt att se vad som står skrivet på lappen, men han kan åtminstone urskilja ett telefonnummer längst ned med ett större typsnitt. Faris tar fram telefonen och knappar in numret. En syntetiserad kvinnoröst svarar:

- Välkommen till Fastighetsbolaget Holmen! Våra telefontider är vardagar 08.00-14.00. Helger stängt. Tack för ditt samtal!

Faris lägger på. Han är nu än mer förtvivlad. Hans hyresbolag är inte Holmen. Han har faktiskt aldrig ens hört talas om Fastighetsbolaget Holmen och då har han ändå länge bott i staden och trott sig känna till de flesta aktörerna i branschen. Faris gräver lite i sin telefon och hittar numret till sitt fastighetsbolag som heter Ydak Bostad AB. När han slår numret får han bara svar av ännu en robotisk kvinnoröst som meddelar att numret inte har någon abonnent.

Han stegar bakåt för att kunna överblicka hyreshuset och fastställa att han inte står och försöker ta sig in i fel byggnad. När han ser huset i detta perspektiv känner han genast igen en fläck som finns under ett fönster två våningar upp, förmodligen ifrån en vattenläcka. Fläcken har suttit där så länge Faris kan minnas, men när han studerar den mer noggrant så ser den lite annorlunda ut mot hur han kom ihåg den. Formen verkar mer oval än rund som han alltid tänkt sig. Vad ska han göra nu? Parkeringen utanför är alldeles tom och även om det skulle finnas någon där så tänker Faris på hur han skulle formulera sitt problem. Vad vill han fråga?

Folk skulle anta att han är en av de boende på hemmet för demenssjuka som ligger i närheten. Han går tillbaks till vägen och kontrollerar att han gått av vid rätt hållplats och är på sin gata, vilket känns som en absurd åtgärd. Hållplatsen och gatan stämmer. Nu ser han att en kvinna med ett barn är på väg in i trappuppgången där han bor. Han skyndar efter, samtidigt som han försöker låta bli att verka jaga efter dem. Kvinnan noterar honom inte förrän han är framme vid dörren och han lyckas precis hinna glida in smidigt efter att hon låst upp porten med koden. Han mumlar ett tack när hon öppnar dörren åt honom. Han förvånas över att inte känna igen kvinnan då han tycker sig ha ganska bra pejl på sina grannar, men det kunde ju lika gärna vara någon som är på besök. Nu är han i alla fall inne i trapphuset. Kvinnan ser något förbryllad ut men fortsätter med sin dotter upp för trapporna. Faris går istället en trappa ner till bottenplan där hans lilla rätthålslya ligger.

Han blickar snabbt mot brevinkastet och kan där förnöjt läsa F. Abdallah - det stämmer fint. Han gräver fram sin nyckelknippa ur fickan. Nyckeln passar inte där heller. Faris vrider och

vänder den återigen åt alla håll, fastän han vet åt vilket håll den ska sitta, men inget av dem fungerar. Hur ska han ta detta? Är det någon som stulit hans lägenhet genom att byta låset? Dörrklockan! Han ringer på dörren! Tonen ljuder till en början som vanligt men på slutet hör han en andra ton som han aldrig hört ringklockan ge ifrån sig tidigare. Det är inte riktigt en ton utan snarare något i efterklängen som låter lite dissonant. Plötsligt vrids låset om och dörren glider upp.

En kvinna som verkar vara nära hans egen ålder står i dörren. Hon har spretigt lockigt hår och ett mjukt ansikte med en ganska lång näsa som Faris instinktivt finner attraktivt.

- Åh, hej! Men är du redan hemma? Jag trodde du skulle komma senare, annars hade jag fixat lite mat.

Faris är förstummad. Kvinnan verkar genuint känna igen honom, men han vet med största säkerhet att hon inte är någon han brukar träffa eller umgås med. Han kan inte förmå sig till något mer än ett stirrande och förvirrat ansiktsuttryck. Kvinnan fortsatte:

- Hur är det älskling? Kom in.

Han går in i farstun till den lilla lägenheten och upptäcker att inredningen är en helt annan än den han lämnade imorse. Det ser ut som att någon helrenoverat lägenheten och bytt ut alla hans gamla slitna möbler mot nya. Det var en stil som föll honom i smaken ganska perfekt. Vissa av möblerna var till och med några han kikat lite extra på i antikaffären i stan, och tänkt att han kunde köpt om han haft pengarna.

Kvinnan utstrålade nu en mängd förvirring som motsvarade den Faris själv kände inombords.

- Men... Vad har hänt med dig, Faris?

Hon kunde hans namn. Äntligen lyckas Faris få ur sig några ord:

- Jag tog bussen hem från jobbet, som vanligt. Sen är det massa saker som inte stämmer!

Repliken minskar inte kvinnans förvirring. Hur ska han kunna förklara sig? Denna främmande attraktiva kvinna verkar ju faktiskt tro att hon vet vem han är. Faris börjar undra vem av dem som har fått en knäpp.

- Faris är du okej?. Du ser ju helt konstig ut. Vart har du fått tag i de där gamla kläderna? Köpte du lax?

- Lax? Nej. Ja, jag är okej! Jag har samma kläder som alltid. Ursäkta frågan, men vem är egentligen du?

Nu ser kvinnan allvarligt oroad ut. Hon blickar in i Faris ögons gröna djup en stund utan att säga något.

- Har du slagit i huvudet? Det är ju jag, Pernilla!

- Jag vet inte riktigt hur jag ska förklara mig. Det här ser ut ungefär som min lägenhet och mitt namn står på den, men jag vet inte vem du är och min lägenhet är inte inredd på det här viset. Fastighetsbolaget på huset verkar heller inte stämna men jag vet att jag är på rätt gata. Jag fattar inte vad som händer. Jag gick ju liksom hemifrån imorse och då var allt här helt som vanligt.

Pernilla säger åt Faris att komma med och går in i det lilla köket. Hon drar ut en stol åt honom och sätter sig själv mitt emot.

- Vet du vad, Faris? Detta låter och verkar bara jättekonstigt, men jag kan inte låta bli att tro på det du säger. Jag känner ju dig, men du ser faktiskt verkligen annorlunda ut på flera sätt. Jag vill inte verka ohörsad, men du verkar ha åldrats snabbt under dagen för imorse såg du ut som vanligt, nu är du alldeles rynkig och verkar lite mer sliten än vanligt. Sånt förändras väl knappast på en dag?

Faris hade kraftiga överklighetskänslor, men ändå en stark sinnesnärvaro. Han kände sig nästan skarp i hjärnan än han brukade göra på dagarna.

- Jag förstår inte riktigt, det är nästan som om jag drömmer.

- Är du säker på att du är verklig och inte bara ett tillfälligt spöke som är på besök? Förlåt, jag känner mig lite yr.

- Nej, hur kan man veta det?

Faris såg ned på sina händer och sträckte ut dem lite. Ett ärr som han haft på vänsterhandens ovansida verkade ha skiftat form från rakt till att se ut mer som ett S. När han fokuserade på ärrret så såg det ut som att det rörde sig en aning, kanterna liksom andades. Ärrret hade uppstått när han var i femtonårsåldern. Inte av någon skada utan liksom sakta växt fram bara, ungefär som ett exem som inte kliade.

- Bra fråga... svarar Pernilla

- Mina händer verkar liksom inte riktigt som vanligt.

Pernilla såg ned på Faris händer.

- Det mesta med dig är ovanligt för mig! fortsätter Pernilla. Jag förstår verkligen inte hur något som detta kan inträffa, men jag har läst en del om klardrömmande och jag vet att när man lyckas drömma fast vara medveten om att man är i en dröm, så kan händerna se konstiga ut.

- Menar du att det är DU som inte är verklig? svarar Faris

- Nej, jag är då verklig! Åtminstone minst lika verklig som du är!

- Okej... Men om vi fortsätter på din teori då! Vad har hänt med den Faris som du känner då? säger Faris

- Det var också en bra fråga! Jag har inte svaret, men vi provar en sak!

Pernilla tar fram en mobiltelefon ur sin ficka. Hon blåddrar elegant med pekfingeret i kontaktlistan och trycker sedan till och för telefonen mot sitt öra.

- Hej sötnos! Vart är du nu? Okej, bra! Ses snart!

Faris börjar få panikartade känslor i bröstkorgen nu. Vad händer? Det snurrar lite väl mycket i hans huvud. Faris bestämmer sig för att ställa frågan:

- Ursäkta, men du har inte något starkt att bjuda på, jag skulle behöva lugna mina nerver en aning.

- Är du verkligen säker? Vi har en gammal flaska vodka, men borde du inte låta bli det Faris? Det är ju den där vi sparar symboliskt.

- Låta bli? En flaska vodka är väl till för att drickas inte för att symbolisera? Jag tar mig gärna ett järn om du har lite till övers!

- Den Faris jag känner har varit nykterist i åtta år! Men honom pratade jag ju precis med i telefon, så det betyder att ni är två olika personer åtminstone! Jag tror du är en okänd tvilling till Faris som kommer hit och luras!

Pernilla gräver i ett av köksskåpen och hittar långt in en halvfull flaska Smirnoff Vodka. Hon tar fram ett litet shotglas och placerar flaskan bredvid.

- Varsågod och förse dig, tyvärr är spriten ljummen!

- Det kvittar, tack så mycket!

Faris fyller shotglaset till ytspänningsnivå, lyfter det som en skål mot Pernilla och sänker innehållet snabbt.

- Faris är nog hemma snart! Jag vet inte vad det ska leda till, men kanske kan ni avslöja er bluff om det nu är en sån, säger Pernilla

- Eller ni er? svarar Faris

Faris var lite orolig över att stå inför ett möte med sig själv. Han kände sig faktiskt en aning hotad av sitt andra jag. Nykterist i åtta år, det var då värst vad duktigt. En vacker, omtänksam sambo och en fräsch lägenhet hade också denne andre Faris att stoltsera med. Var han utsatt för någon slags hånfullt dolda kameran-skämt? Faris hällde upp ännu en shot och svepte den.

- Det här med klardrömmande som du pratade om förut. Vad innebär det? Är det såntdära new age-hokus fokus?

Han kände redan hur alkoholen gjorde honom mera frispråkig.

- Det beror nog på vem du frågar. Jag ser det som att du lär dig att ta kontroll över dina drömmar helt enkelt. Du inser att du drömmer och sedan kan du liksom styra ditt eget drömuniversum.

- Ja, men jag kan ju inte styra någonting. Jag är ju helt maktlös, jag har ju inte ens kvar min egen lägenhet!

- Mja, jag tror knappast det är så att du klardrömmer, det var mest något jag kom att tänka på när du sa det där om dina händer. Att du kanske är i någon slags alternativ verklighet.

- Alternativ verklighet?

Denna kvinna kan knappast vara frisk, tänker Faris! Hade det inte varit för omständigheterna med hyreshuset och det andra konstiga skulle han definitivt ha tagit henne för någon slags galning som försökte förvirra honom och lura av honom sin identitet. Det är ju något han läst faktiskt händer i tidningarna. Kanske...

Plötsligt hörs ytterdörrens handtag tryckas ned och dörrens gnissel när den öppnas. En både förväntansfull och ryslig känsla infinner sig i Faris kropp. Han kan höra hur någon stegar in i hallen, böjer sig ner och snörar av skorna. Han hör i detalj ljudet av de pryddigt knutna rosetterna gjorda av svarta smala skosnören glider mot varandra och luckras upp tills knutarna inte längre finns där. Foten som glider ur skorna. Han hör att det är skor som är annorlunda mot dem han själv brukar använda. Detta är fina skor i svart läder och med en aning spetsig tå.

- Hallå? ropar den nykomna personen ifrån hallen

Känslan i Faris kropp multipliceras. Rysningarna som ilar genom hans nervsystem känns nu som kraftiga stötar, men samtidigt finns där ett lugn som liksom innesluter stötarna så att de inte yttrar sig i spasmer. Det är som att han känner alla känslor som finns samtidigt i dess mest intensiva stadier. Han märker att han ställt sig upp från stolen och känner hur han tar de fyra steg som för honom ut i hallen.

I hallen möts Faris av sig själv. Han ser, precis enligt Pernillas beskrivning, några år yngre och fräschare ut i sitt andra jag. Den andra Faris verkar en aning chockad. Han bara stirrar mållöst granskande på sig själv. Nu stegrar känslorna i Faris kropp ytterligare, trots att han trodde de hade nått klimax. Han blickar ned på sin ärrade hand. Ärret har tagit formen av en liggande åtta. Faris känner igen tecknet, men minns inte vad det betyder. Han ser på sin dubbelgångare igen. Den andra Faris står och tittar på sin egen hand som verkar ha ett likadant ärr. Kopian blickar upp och deras blickar möts. De stirrar varandra rakt in i ögonen och deras båda blickar intensifieras som om de på något vis tar fart. Rummet runtomkring dem börjar vibrera. Faris synfält har nu minimerats till pupillens svärta. Det är som om hans blick har fått ett objektiv med zoom som bara vrider sig djupare och djupare in i den andra Faris. Han känner hur rummet skakar kraftigt och sakta börjar lösas upp och tappa form. Nu sugs hela Faris medvetande in i svärtan. Som en rymdraket skjuter han iväg ut i ingenting. Hans kropp verkar ha lösts upp tillsammans med världen som förut fanns runtomkring honom.

Allt är tyst. Det finns inget för Faris perception att uppfatta. Han har tappat förmågan att tänka, tillsammans med sin kropp. Det enda som finns där i mörkret är ett medvetande. Faris minnen och tankeförmåga finns kvar i hans hjärna, men den finns ju inte här. Är det så att Faris inte längre är Faris? Sakta framträder ljus i mörkret. Det har en glödande gul färg och kommer närmre och närmre. Det ser först ut att vara ett enda klot av ljus men ju närmre det kommer ju mer delar det upp sig. Till slut omsluts medvetandet av dessa ljuspunkter.

Han har fortfarande ingen förmåga att kunna tänka något, det enda som existerar är den rena upplevelsen av dessa omvälvande ljuspunkter som nu nästan bländar honom. När hans medvetande blivit mer vant vid ljuset så ser han former däri. Det är som speglar eller tv-skärmar som alla visar olika varianter av Faris. Faris i olika miljöer och kläder och åldrar. Skärmarna är för många för att räkna. Han ser en Faris som kör traktor på en åker med en katt i knät, Faris vid skrivbordet på ett kontor med vy ut över havet, Faris som vagggar ett barn, Faris som leker på en skolgård, Faris som sitter i en samlingsal på ett ålderdomshem, helt tom i blicken och Faris som bäres ut ur en buss på en bår utav två ambulansmän.